

kuin siirtotyöläiseksi lähteminen Venäjälle.

Kiinnostavaa oli myös Ke-
malin Turkin ja Neuvostoliiton
vertailu. Turkissa talonpoikia
ei haluttu kaupunkeihin, vaan
heidän tuli modernisoitua maa-
seudulla. Turkissa muutokseen ei
myöskään pakotettu yhtä suurella
väkivallalla, joten ihmisuhrien
määrä jäi pienemmäksi.

Aiheiden hajanaisuudesta
huolimatta konferenssi täyttää
paikkansa aluetutkimuksen koh-
tauspaikkana. Tätä myös sivuttiin
tutkimusalaa merkittävästi edis-
täneen Deniz Kandiyotin kun-
niaksi järjestetyssä paneelissa:
Keski-Aasian tutkimus on yksi
eniten alueen ulkopuolisten tut-
kijoiden dominoimista alueista.
Ensimmäinen keskiaasialaisen
tutkijan kirjoittama artikkeli
ilmestyi Central Asian Survey
–lehdessä vasta vuonna 1998,
vaikka lehti perustettiin jo 1983.
Samoin vielä jokin aika sitten
vain 10 % aluetta käsittelevästä
kirjallisuudesta oli alueelta tu-
levien tutkijoiden kirjoittamia,
tässä konferenssissa tutkimus-
alueelta peräisin olevia oli jo noin
40 %. Samoin kenttätutkimusta,
joka neuvostoaikana ei ollut mahdol-
lista, on tullut vakiintunut osa

tutkimusta.

Lisäksi amerikkalaisissa yli-
opistoissa opetetaan laajalti alu-
een kieliä.

Amerikkalaisilla Keski-Aasi-
an tutkijoilla oli muun maailman
tapaan huoli yliopistojen perus-
tutkimuksen vähentymisestä,
vaikka juuri Keski-Euraasian
kaltaisilla alueilla keskeistä on
perustutkimus, kielten opiskelu
ja toisenlaisen yhteiskunnan
ymmärtäminen. Toisaalta näiden
17 vuoden aikana joina CESS on
toiminut, Keski-Aasian tutkimus
on vahvistunut ja institutiona-
lisoitunut eikä esoteerisia syitä
kuten ”tykkään ratsastamisesta”
enää tarvita selittämään, miksi
joku tutkii Keski-Aasiaa. Toi-
saalta monet alan tutkijat ovat
siirtyneet muihin töihin, koska
Keski-Aasian tutkimukselle ei
ole akateemisia työmarkkinoita.

Pääkonferenssinsa lisäksi
CESS järjestää alueellisia kon-
ferensseja itse kohdealueella.
Näiden tarkoituksena on integ-
roida paremmin kohdealueen
omia tutkijoita mukaan järjestön
toimintaan. Ensi vuonna CESS:in
konferenssi järjestetään Seatt-
lessa.

Jukka Pietiläinen

Olga Davydova-Minguet on Vuoden tieteentekijä

Tieteentekijöiden liitto valitsi
tänä vuonna Vuoden tieteente-
kijäksi tutkija, filosofian tohtori
Olga Davydova-Minguetin. Hän
toimii tutkijana Itä-Suomen
yliopiston Joensuun kampuksen
Karjalan tutkimuslaitoksessa.
Palkinnon perusteluissa todettiin
muun muassa, että hän on ”moni-
puolinen ja monitieteinen tutkija,
joka on yhdistänyt muuttoliik-
ketutkimukseen muun muassa
mediatutkimusta ja työelämän
prekarisoitumisen tutkimusta.
Taustansa ja monipuolisten ver-

kostojensa ansioista hänestä on
tullut aktiivinen kansalaisyhteis-
kuntatoimija, kysytty puhuja ja
panelisti niin akateemisilla kuin
käytännön foorumeilla.”

Miten hän itse näkee pal-
kinnon merkityksen työelleen
tutkijana?

”Palkinto on hämmentänyt
minua – edelleenkin näen, että
Suomessa on minua paljon pa-
rempia ja syvällisempiä tutki-
joita. Luulen, että tämä palkinto
myönnettiin minulle ei pelkäs-
tään minun tutkimusansioistani,

vaan tunnustukseksi nyky-tutki-
muksen monimuotoisuudelle,”
Davydova-Minguet sanoo.

Davydova-Minguet saapui
Suomeen vuonna 1991 Venä-
jän Karjalasta paluumuuttajan
statuksella ja työskenteli ensin
tulkkina pienessä yrityksessä.
Sen jälkeen hän toimi Joensuun
yliopiston täydennyskoulutus-
keskuksessa kurssinjohtajana ja
alkoi samalla tehdä tutkimusta
Venäjältä Suomeen suuntautu-
vasta paluumuutosta ja sen sisällä
tuotettavista käsityksistä etni-
syydestä. Davydova-Minguetin
tutkimusura alkoi ammatillisesti
suuntautuneen lisensiaattitutkin-
non koulutusohjelmassa.

”Tunnen siis jonkinasteista
ulkopuolisuutta Suomen akatee-
misessä maailmassa niin maa-
hanmuuttajataustani kuin ei-niin-
akateemisen tutkijapolkuni takia.
Tulkitsen tämän palkinnon niin,
että sillä osoitetaan tutkimuksen
ja yliopiston yhteiskunnallista
tärkeyttä: se on integraatiota,
monikulttuurisuutta ja itse maa-
hanmuuttajataustaisten ihmisten
tietoisuutta eteenpäin vievä ins-
tituutio,” Davydova-Minguet
kertoo.

¶¶ Luulen, että omalla, välillä
kömpelöllä tavalla tuon suo-
malaiseen maahanmuuttoai-
heiseen keskusteluun nimen-
omaan maahan muuttaneiden
näkökulman. Tämä palkinto
on vahvistanut ajatuksiani,
joita olen kehittänyt väitös-
kirjassani: meillä pitää olla
oma ”puhujapaikkamme”,
oma tiedostettu asemam-
me. Joskus aikoinaan, kun
ensimmäistä kertaa olin mu-
kana Suomen Akatemian
rahoittamassa hankkeessa,
sain kutsun puhua ohjelman
avajaistilaisuudessa. Minut
esiteltiin siinä ”natiivina tutki-
jana”. Sellaisena olen jatkanut
(vaikka joskus pyristellen), ja
tulkitsen tämän palkinnon tä-
män asemani vahvistukseksi.

Palkinnon jälkeenkin Davydova-Minguet jatkaa samojen teemojen parissa kuin viime vuosina. Elokuun lopulla valmistui hänen johtamansa tutkimushankkeen loppuraportti. Hankkeessa tutkittiin Suomessa asuvien venäjänkielisten mediasuhdetta. Ajankohtaisen tutkimuksen rahoitti valtioneuvoston kanslia. Työn alla on edelleen Suomen venäjänkielisten mediankäytön, Venäjä-mielikuvien tutkimusta Suomen rajaseuduilla sekä Venäjän ja Suomen rajaseuduilla toteutettavan muistin politiikan ja -toiminnan tutkimusta.

Millaista sitten on tehdä Venäjään liittyvää tutkimusta nyky-Suomessa? Davydova-Minguet näkee, että se on vaikeutunut:

▼ Tällä tarkoitan sitä, että nykyinen kansainvälinen tilanne ja Venäjän rooli sen kärjistyksessä väistämättä vaikuttaa sisäpoliittiseen ilmapiiriin ja keskusteluun Suomessa ja täällä asuviin venäjänkielisiin. Venäjä ja venäläisyys keskus-

telun ja tutkimuksen aiheena on politisoitunut. Olen vielä viime vuosikymmenellä kirjoittanut eräässä artikkelissani siitä, että ylirajaista elämää viettävät ihmiset – maahanmuuttajat – kokevat ylirajaiset konfliktit erittäin häiritseviksi ja vaikeiksi, koska nämä tavalla tai toisella ikään kuin vaativat kansallisen puolen valitsemista ja kaventavat transnationaalisuuden hybridisyyttä ja vapautta.

Hänen mielestään kaksi viime vuotta ovat olleet jatkuvaa ihmisten arkisen ylirajaisuuden vaikeuttamista ja kyseenalais-tamista.

”Nämä prosessit ovat kiinnostava tutkimusaihe – mutta kun tätä tilannetta elää, se nostaa hämmennyksen, pelon, vihan ja ahdistuneisuuden tunteita. Suh-taudun tähänkin siis ”natiivina tutkijana,” Davydova-Minguet kertoo.

Katja Lehtisaari

Emma Hakala ja Riku Toivola mukaan *Idäntutkimuksen* toimituskuntaan

Idäntutkimuksen toimituskuntaan on liittynyt tästä numerosta lähtien kaksi uutta jäsentä, Emma Hakala ja Riku Toivola, kun toimituskunnassa ansiokkaasti pitkään vaikuttaneet Hanna Ruutu ja Jouni Järvinen siirtyvät muiden haasteiden pariin. Hanna Ruutu ehti olla toimituksessa vuodesta 2003, useita vuosia myös toimitussihteerinä, ja Jouni Järvinen tuli mukaan 2004. He ovat olleet mukana kehittämässä lehteä nykyasuunsa, jossa lehti profiloituu teemanumeroiden kautta ja sisältää tieteellisten

artikkeleiden lisäksi yleistajuista aineistoa kuten kolumneja ja taidejuttuja.

Uusista toimituskunnan jäsenistä Emma Hakala on poliittisen historian jatko-opiskelija ja töissä Helsingin yliopiston Aleksanteri-instituutissa. Hänen väitöskirjansa käsittelee ympäristöturvallisuuden käsitettä ja kansainvälisten järjestöjen roolia ympäristöturvallisuuden edistäjänä Länsi-Balkanilla 1990-luvun konfliktien jälkeen. Tutkimus hyödyntää turvallistamisteoriaa hahmottamaan miten ympä-

ristöasiat yhdistettiin turvallisuuskeskusteluun ja millaisia vaikutuksia tällä oli erityisesti alueelliseen ympäristöyhteistyöhön. Hakalan laajempiin tutkimusintresseihin kuuluvat Balkanin maat, ympäristöpolitiikka, ilmastoturvallisuus sekä konfliktienjälkeinen yhteistyö. Hän on julkaissut artikkeleita myös esimerkiksi kestävien energiamuotojen käyttöönotosta Serbiassa sekä vesioikeudesta ja -turvallisuudesta. Hakala toimii hallituksen sihteerinä Historioitsijat ilman rajoja Suomessa -yhdistyksessä ja kuuluu politiikasta.fi-verkkolehden toimituskuntaan. Syksyllä 2016 hän on vieraillevana tutkijana Ulkopoliittisessa instituutissa.

Riku Toivola on venäjän kielen ja kirjallisuuden jatko-opiskelija Helsingin yliopistossa. Hän valmistui filologiksi ja opettajaksi Pietarin valtionyliopistosta vuonna 2009. Valmistumisen jälkeen hän työskenteli Pietarin suomalaisessa koulussa ja kirjoitti suomalaisen varusmiespalvelun aikana tutkimuksen venäläisestä sotilaspapistosta. Toivola työskentelee Helsingin yliopiston nykykielten laitoksen tutkimusprojektissa ”Itsesyntyinen venäläinen avantgarde”. Tekeillä oleva väitöskirja käsittelee 1900-luvun alun kabareissa suosiota niittäneen runoilijan, laulajan ja näyttelijän Aleksandr Vertinskin tuotantoa. Toivola on myös esimerkiksi ollut työharjoittelussa Anna Ahmatovan kotimuseossa ja kääntänyt, tulkannut ja kerännyt keskivenäläisiä murteita sekä ollut mukana järjestämässä kulttuuritapahtumia. Vuosina 2013–2015 hän toimi venäläisen kirjallisuuden seuran hallituksen jäsenenä ja rahastonhoitajana.

Katja Lehtisaari